

други, даже врагове, бѣха вѣроломно сближени и намѣсени въ колективно обвинение. Вѣдно съ *снисходителнитѣ* Дантона, Филипо и Демулена, бѣха вмѣсени още Фабрѣ-д'Еглантинѣ и Шабѣ, които нѣмаха нищо общо съ тѣхъ и Херо-де-Сешель, приятеля на Робеспира, когото една проста искренность стана причина да го обвинятъ въ прѣстѣпни сношения съ чужденцитѣ.

Всичкитѣ обвиняеми се явиха прѣдъ сѣда. Защитата имѣ, могущественна, но театрална отъ страна на Дантона, спокойна и твърда отъ страна на Филипо, пълна съ саркастически измислици отъ устата на Камилля, почваше да вълнува народа, който бѣше посърналъ отъ арестуването на знаменития народенъ трибунъ. Тогава обвиняемитѣ бѣха лишени отъ правото да говорятъ, подъ прѣдлогъ, че биле оскърбили сѣда. Тѣ се качиха на ешафота смѣло. „Азъ влача слѣдъ себе си Робеспьера; Робеспьеръ върви слѣдъ менъ“. Това пророчество бѣха послѣднитѣ думи, казани отъ Дантона.

Двама членове отъ комитета на общественното спасение напусто протестираха противъ арестуването на Дантона; това бѣха Линде и Карно, но не отъ дружба къмъ него тѣ това сториха, но отъ желание да запазятъ въ неговото лице неприкосновенността на народното прѣдставителство. Въ деня на Дантоновата смъртъ, по прѣдложение на Карно, Комитета на общестреното спасение се задѣлжи да уважава занаяпрѣдъ тая неприкосновенность. И наистина, когато Робеспьеръ поиска посетитѣ да се прѣслѣдватъ още 18 други членове отъ Конвента той не сполучи. Той самъ не можа да не види тежкото и жалостно впечатление, което бѣ произвело на всички прѣсѣдателя надъ Дантона; той съзнаваше че такъвъ единъ тежъкъ режимъ не можаше да се продължи безъ да не извади отъ търпѣние общественото мнѣние и той даже охотно би се отка-